

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/223/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716206727
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6716206727.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudcov JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu S. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom I. XXX/XX, XXX XX Q., zastúpený AK Pekár s.r.o., so sídlom Kukučínova 24, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody 6.039,71 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 20. 02. 2017 č. k. 6C/132/2016 - 100, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/132/2016 - 100 zo dňa 20. 02. 2017
š u j e a vec vracia Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie.

z r u

odôvodnenie:

1. Okresný súd, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov konkrétne náhrady škody, ušlého zisku a nemajetkovej ujmy (z dôvodu rozhodnutia o vzatí do väzby, v predmetnej trestnej veci v ktorej bol oslobodený spod obžaloby) podľa § 8 ods. 5 tohto zákona. Uviedol, že uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 0Tp/341/2010 zo dňa 17. 09. 2010 bol vzatý do väzby, väzba začala plynúť dňom 16. 09. 2010 a vykonávala sa v ÚVV S. S.. Okresný prokurátor vo Zvolene podal na žalobcu obžalobu za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 ods. 1 Tr. zákona. Žalobca prostredníctvom ustanoveného obhajcu požiadal o prepustenie z väzby dňa 10. 05. 2011, Okresný súd Zvolen rozhodol o jeho prepustení z väzby uznesením zo dňa 22. 06. 2011. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 12. 05. 2014 sp. zn. 5T/8/2011 okresný súd odsúdil žalobcu za zločin lúpeže, v odvolacom konaní krajský súd rozsudkom zo dňa 20. 01. 2015 sp. zn. 5To/87/2014, zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a žalobcu oslobodil spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 ods. 1) Tr. zákona, pretože skutok nie je trestným činom. Z dokazovania vykonaného v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní nebola vyvrátená obhajoba obžalovaného v tom, že obžalovaný sa len primerane bránil útoku poškodeného, využijúc nutnú obranu podľa § 25 ods. 1 Tr. zákona, a preto bol spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený. Okresný súd sa stotožnil s obranou žalovaného a konštatoval, že v pôvodnom trestnom konaní boli dôvody vzatia žalobcu do väzby, ktoré boli obsiahnuté v dôkazných materiáloch zabezpečených v rámci prípravného konania, kedy o. i. existovalo dôvodné podozrenie z toho, že žalobca by ponechaním na slobode pôsobil na svedka/poškodeného, keď už v inkriminovanom čase poškodeného vyhľadal žalobcov brat, ktorý sa vyhrázaním dožadoval toho, aby poškodený stiahol trestné oznámenie voči jeho bratovi/žalobcovi. S odkazom na zákonné ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. súd dospel k záveru, že žalobca si väzbu zavinil sám a preto nie je zákonný nárok na priznanie práva na náhradu škody. Z uvedeného dôvodu žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu vo veci.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Podľa žalobcu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. V konkrétnostiach vytyka nespreskúmateľnosť napadnutého rozsudku pre jeho nezrozumiteľnosť, keď súd zanedbal povinnosť v zmysle § 220 ods. 2 CSP uviesť právne posúdenie veci. Konkrétne súd považoval za nesporné tvrdenie žalovaného, že žalobca si svojím správaním zaviniť väzbu sám, kedy brat žalobcu mal navštíviť poškodeného a vyhrázaním sa dožadovať stiahnutia trestného oznámenia s tým, že ani žalobca, ani jeho právny zástupca nenamietali túto skutočnosť. Tento záver považuje žalobca za nesprávny, súd pri svojich záveroch vychádzal z ust. § 151 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, avšak citácia tohto zákonného ustanovenia v rozsudku uvedená nie je, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku pre jeho nezrozumiteľnosť. To, že súd prvej inštancie neuviedol ust. § 151 CSP v odôvodnení rozsudku, hoci z tohto ustanovenia pri zamietnutí žaloby vychádzal, považuje žalobca za porušenie svojho práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces.

4. Žalobca odmieta záver, že by nenamietal, resp. nepopieral skutkové tvrdenia žalovaného týkajúce sa zavinenia väzby žalobcom, poukazuje pritom na svoje vyjadrenie zo dňa 25. 10. 2016, kde uvádza, že už od začiatku trestného konania existovali dôkazy, ktoré poukazovali nanevinu žalobcu, k nariadeniu väzby teda nedošlo zavinením žalobcu, ale nezákonným postupom orgánov činných v trestnom konaní, najmä porušením zásady voľného hodnotenia dôkazov, pretože všetky vykonané dôkazy boli hodnotené svojvoľne, výlučne v neprospech žalobcu. Podobne sa vyjadril žalobca aj vo vyjadrení zo dňa 11. 01. 2017. Pokiaľ teda žalovaný tvrdil, že žalobca si zaviniť väzbu sám tým, že brat žalobcu mal navštíviť poškodeného a vyhrázaním sa dožadovať stiahnutia trestného oznámenia, žalobca toto tvrdenie účinne poprel, keď uviedol, že väzba bola zavinená nezákonným postupom orgánov činných v trestnom konaní. Tvrdenia žalovaného a tvrdenia žalobcu týkajúce sa zavinenia väzby sa vylučujú, je preto zrejmé, že žalobca poprel skutkové tvrdenie protistrany. Na podporu svojej argumentácie uviedol názor právnej doktríny „výslovné popretie skutkových tvrdení protistrany môže mať podobu b) iba predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach“ (Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Civilný sporový poriadok, komentár Praha CH Beck 2016, str. 574). Za irelevantné označil to, že žalobca svoje protitvrdenie nezopakoval na pojednávaní. Pokiaľ súd toto skutkové tvrdenie žalovaného o zavinení väzby považoval za nesporné, bol povinný postupovať podľa § 181 ods. 2 CSP. Poukázal na pojednávanie dňa 20. 02. 2017, keď po prednesoch sporových strán súd nepostupoval uvedeným spôsobom a síce neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia strán považuje za nesporné, ani neuviedol predbežné právne posúdenie veci. Paradoxne v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že tvrdenie žalovaného považoval za nesporné. Takýto postup tiež považuje za prísne formalistický, až nespravodlivý zásah do svojho práva na spravodlivý proces.

5. Naviac, poukazuje na skutočnosť, že žaloba bola podaná dňa 31. 05. 2016, teda pred nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku. Je preto potrebné aplikovať ust. § 470 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého, ak sa tento zákon (CSP) použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

6. V ďalšom žalobca namieta, že tvrdenie žalovaného týkajúce sa zavinenia väzby, nie je ani skutkovým tvrdením strany, ktoré je potrebné poprieť v zmysle § 151 CSP. Nejde totiž o podstatné rozhodujúce skutkové tvrdenie týkajúce sa sporu. Čo je rozhodujúcim a podstatným tvrdením, v tom ktorom prípade určuje hmotné právo, v prípade zavinenia väzby je to ust. § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.. Podľa tohto ustanovenia právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zaviniť sama. Žalobca ďalej namieta, že tvrdenie žalovaného týkajúce sa zavinenia väzby žalobcu nie je skutkovým tvrdením strany, ktoré je potrebné poprieť v zmysle § 151 CSP. Pokiaľ súd uvádza, že žalobca si mal väzbu zaviniť sám tým, že brat žalobcu mal navštíviť poškodeného a vyhrázaním sa dožadovať stiahnutia trestného oznámenia, takéto tvrdenia nijakým spôsobom nepreukazuje zavinenie žalobcu, nakoľko súd poukazuje na konanie inej osoby ako žalobcu, absentuje teda akékoľvek konanie žalobcu, na ktoré by sa mohlo vzťahovať jeho zavinenie. Žalobcovi

nemožno dávať za vinu konanie inej osoby. Z uvedených dôvodov teda žalovaná neunesla bremeno tvrdenia. Preukázať skutočnosť, že si žalobca zaviniť väzbu sám, zaťažuje žalovanú, pretože každá sporová strana musí niesť dôkazné bremeno na svoje tvrdenie. Žalobca bol v konaní povinný preukázať existenciu rozhodnutia o väzbe, následne oslobodenie spod obžaloby, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vzatím do väzby a vznikom škody; a tieto skutočnosti tvrdil, aj preukázal. Dôkazné bremeno vo vzťahu k otázke zavinenia väzby žalobcom mal znášať žalovaný.

7. Z procesnej opatrnosti žalobca poukazuje na druhý argument žalovaného, teda predchádzajúce odsúdenia žalobcu, aj keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by súd prvej inštancie toto tvrdenie žalovanej považoval za rozhodujúce pre záver súdu o zavinení väzby žalobcom. Podľa názoru žalobcu predchádzajúcu trestnú činnosť žalobcu nemožno považovať za relevantné konanie žalobcu, ktorým by si mal zaviniť väzbu. Aby bolo možné hovoriť o zavinení, musí ísť o konkrétne konanie žalobcu, ktoré bezprostredne predchádza väzbe, a v dôsledku ktorého vznikne dôvodná obava orgánov činných v trestnom konaní, že obvinený ujde, bude pokračovať v trestnej činnosti alebo bude pôsobiť na svedkov. Tvrdenie žalovaného v tomto smere však poukazuje na recidívu žalobcu, preto je neudržateľné a nesprávne. Takáto konštrukcia by v zásade zbavovala žalobcu na osobnú slobodu garantovaného ako Ústavou SR, tak aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca poukazuje tiež na ust. § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zaviniť sama. V zmysle semantického aj logického výkladu je tak zrejmé, že ak si nejaký subjekt sám zaviniť nejaký následok, neexistuje konanie iného subjektu, ktoré by zaviniť ten istý následok. Pre naplnenie hypotézy právnej normy je preto nevyhnutné, aby bola väzba zavinená výlučne žalobcom. V uvádzanom trestnom konaní k nariadeniu väzby žalobcu došlo nezákonným postupom orgánov činných v trestnom konaní, takže aj keby žalovaný preukázal zavinenie žalobcu, neznamená to, že by nemal nárok na náhradu škody, pretože si väzbu nezaviniť sám, ale túto (spolu)zaviniť aj orgány činné v trestnom konaní. Domáha sa zmeny napadnutého rozsudku tak, že žalobe bude vyhovieť, žalovaný bude zaviazaný k povinnosti mu nahradiť sumu 6.039,71 Eur spolu s príslušenstvom, ako aj trovami konania.

8. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolacích dôvodov konštatuje, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie citoval ustanovenia Civilného sporového poriadku týkajúce sa prednesov strán na pojednávaní, záverečných rečí a skončenia dokazovania (§ 181 ods. 1, ods. 3, § 182 CSP), ustanovenia o dôkazných prostriedkoch a ich vykonávaní (§ 187 ods. 1, 2 § 188 ods. 1 CSP) a ustanovenia týkajúce sa výsluchu strán a svedkov (§ 195 ods. 1, § 196 ods. 1 CSP) zdôrazniac, že na pojednávaní bol prítomný žalobca osobne, ani jeden zo zástupcov sporových strán nenavrhol vykonať dôkaz výsluchom strany (žalobcu), ani dôkaz výsluchom svedka, ktorý by sa mohol vyjadriť k jeho osobe v inkriminovanom čase. V bode 27. odôvodnenia súd uviedol „ Ak žalovaný tvrdil, že žalobca si svojim správaním zaviniť väzbu sám, kedy brat žalobcu mal navštíviť poškodeného a vyhrázaním sa dožadovať stiahnutia trestného oznámenia, súd považoval toto tvrdenie za tvrdenie nesporné - pretože ani žalobca, ani jeho právny zástupca nenamietali túto skutočnosť“, dôvodne vytýka žalobca v odvolaní nedodržanie procesného postupu, pretože z obsahu spisu, konkrétne zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie nevyplýva, že by súd prvej inštancie túto skutočnosť tvrdenú žalovanou stranou uviedol ako skutkové tvrdenie strany, ktoré považuje za nesporné v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP. Naopak, z predloženej zápisnice je zrejmé, že právny zástupca žalobcu uviedol, že „táto negatívna podmienka splnená nebola, teda žalobca si tú väzbu nezaviniť sám, lebo absentuje nám tu v tej argumentácii protistrany nejaké konkrétne konanie, ktoré by zaviniť väzbu, a na ktoré by sa ten úmysel vzťahoval“. Na to právna zástupkyňa žalovanej poukázala na to, že „vo vyjadrení bolo súdu zasielané, kde žalovaná výslovne uviedla, že žalobca si mal väzbu zaviniť sám tým, že už v minulosti bol minimálne 5 krát súdne trestaný, čo malo za následok dôvodnú obavu z toho, že pokiaľ by nebol do väzby vzatý, tak by mohol v trestnej činnosti ďalej pokračovať, pričom tam bolo evidentne poukázané aj to, že pokiaľ by žalobca nebol vzatý do väzby, tak by mohol negatívne pôsobiť na svedkov a ovplyvňovať ich svedeckú výpoveď“.

Z uvedeného, podľa názoru odvolacieho súdu, nemožno dospieť k záveru, že by žalovanou tvrdená skutočnosť o tom, že brat žalobcu mal navštíviť poškodeného a vyhrázaním sa dožadovať stiahnutia trestného oznámenia - mohla byť považovaná za nesporné tvrdenia oboch strán.

11. Pokiaľ vytyka odvolateľ porušenie práva na spravodlivý proces len z dôvodu, že súd prvej inštancie neuviedol - necitoval ust. § 151 CSP v odôvodnení rozsudku, s takýmto názorom odvolací súd nesúhlasí, pretože ho považuje za príliš formalistický. Ide síce o pochybenie, ne však dosahujúce porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dôkazom je, že samotný žalobca bez akýchkoľvek problémov dokázal ku konkrétnemu výroku súdu uviesť, ktorú právnu normu mal súd pritom označiť. Správne však poukazuje žalobca v tejto veci na nemožnosť uplatňovať ustanovenia tohto zákona (CSP) o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany, nakoľko konanie v tejto veci začalo, ako správne uviedol v odvolaní žalobca, dňa 31. 05. 2016, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (470 ods. 2 CSP).

12. Ako je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie žalobu zamietol vzhľadom na prijatý právny názor, podľa ktorého došlo k naplneniu ust. § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, že si žalobca väzbu zavinil sám. Odôvodnenie v tomto smere v ods. 29 a 30 je založené na tom, že v pôvodnom trestnom konaní boli dôvody vzatia žalobcu do väzby obsiahnuté v dôkazných materiáloch zabezpečených v rámci prípravného konania, kedy o. i. existovalo dôvodné podozrenie z toho, že žalobca by ponechaním na slobode pôsobil na svedka / poškodeného, keď už v inkriminovanom čase poškodeného vyhľadal žalobcov brat, ktorý sa vyhrázaním dožadoval toho, aby poškodený stiahol trestné oznámenie voči jeho bratovi / žalobcovi.

13. Odvolací súd v tomto musí súhlasiť s dôvodmi odvolania, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo žiadnym spôsobom preukázané ani zisťované žiadne konkrétne konanie samotného žalobcu, na ktoré by sa mohlo vzťahovať jeho zavinenie so spôsobenou väzbou, konkrétne v súvislosti s tvrdením ovplyvňovania poškodeného. Pokiaľ teda súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že považoval za nesporné tvrdenie žalovaného, že brat žalobcu mal navštíviť poškodeného a vyhrázaním sa žiadať stiahnutie trestného oznámenia a v nadväznosti na to dospieť k záveru, že týmto spôsobom je preukázané, že by žalobca pôsobil na svedka / poškodeného, so stručným odôvodnením, že v pôvodnom trestnom konaní boli dôvody vzatia žalobcu do väzby obsiahnuté v dôkazných materiáloch zabezpečených v rámci prípravného konania, s dôvodným podozrením o pôsobenie na svedka / poškodeného, nemôže takéto odôvodnenie obstať ako záver o tom, že si žalobca väzbu zavinil sám. Správne poukázal žalobca v odvolaní na to, že v tomto prípade sa poukazovalo na konanie inej osoby ako žalobcu, súd nevykonal žiadne ďalšie dokazovanie svedčiace o tom, že by sám žalobca nejakým svojím konaním zavinil svoju väzbu. Žiadny iný konkrétny dôvod zavinenia žalobcu okresný súd neuvádza.

14. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že ako skutkové zistenia súdu prvej inštancie, tak aj právne posúdenie v otázke zavinenia si väzby samotným žalobcom v zmysle ust. § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z. z., je nesprávne a neudržateľné. Vzhľadom na to, bolo potrebné napadnutý rozsudok, ako vychádzajúci z nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávne právne posúdený (§ 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z. z.) zrušiť s poukazom na ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd upozorňuje, že v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (v tomto prípade v otázke nepreukázania tvrdenej skutočnosti o tom, že si mal žalobca väzbu zavinieť sám), pričom sa musí súd prvej inštancie zaoberať všetkými zákonnými predpokladmi uplatnenej náhrady škody, nakoľko vzhľadom na svoj nesprávny právny názor na otázku vzniku práva na náhradu škody sa týmito ďalšími skutočnosťami súd prvej inštancie nezaoberal.

15. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie opätovne aj o náhrade trov konania spolu s rozhodnutím o trovách odvolacieho konania (§ 396 CSP).

16. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).